

026 Llàgrimes de mar

i es fa un silenci llarg i blau. Joan Dausà

De nit. El mar estén els seus braços allargant els dits per escarbotar les engrunes de sorra. És fosc. Tan fosc que ni la lluna gosa entremirar-se l'ombra damunt l'aigua. Els estels, esparverats, fan vaga de llum. I enllà, tota esperança esbiaixada...

Àvia, les onades ens fan de guia, no et preocupis, he sentit els pares parlant amb uns homes sobre temps, avui l'onatge és suau. Duc el braçalet verd, que em vas regalar, estret amb força contra el pit, i els teus petons encolats entre els meus cabells humitejats que voleien pintant ones al vent. Àvia, no cal que pateixis, no em desenganxo de la mare, m'hi arrambo tant que les nostres pells no tardaran en ser-ne una de sola, ella té la vista encavada en l'horitzó però el somriure despreocupat mentint entre llavis. Intento ser més valenta del que em vas demanar ser, no ploro i amago la por rere el salvavides, però a voltes no és fàcil, s'escola entre el plàstic i m'envaeix des del rostre fins a les ungles dels peus. Àvia, ja no et ploro, no et ploro i t'enyoro encara que les llàgrimes cauen seques galtes avall, enyoro els teus dolços *baklaves*, la teva veu fina i els estius a la platja. La platja, àvia, la platja és el que més anhele, no la meva platja, la nostra, aquesta ja no la veuré més en mesos, anys, qui sap si de nou, sinó la platja de la meva nova llar, no puc esperar més per escoltar l'escuma revolcant-se sobre els granets de sorra, posar els peus en ferm allà on en els mesos d'estiu nens d'altres llengües s'empaiten i es remullen en l'aigua salada, sabent que, per fi, aquest trajecte ha acabat. Àvia, et voldria tenir amb mi, que em donessis les forces necessàries per sostenir la mare quan està a punt de defallir en escoltar els plors dels nostres companys de l'efímer viatge. Ja fa hores que vaguem per aigües nostrades i desconegudes, i el neguit dels humans que ens refugiem en

aquesta pastera es manifesta en cada nova espurna d'aire d'aroma salat, puc contemplar les vides de cada un entremig dels silencis llargs i clars. Àvia, que fosca i profunda és aquesta mar!, però més fosca i profunda era la terra que hem hagut d'abandonar, terra aspre, eixuta i inhòspita, antany tan nostra i avui tant de l'anònim. Aquells sons esfereïdors que ens servien en les menjades i que van aconseguir encabir-se dins el meu timpà, motiu pel qual no goso baixar les parpelles com persianes, per la paor que em provoca no veure els ulls de la negror, no saber per quin costat és capaç d'atacar-nos. Àvia, però ara t'he de deixar, se senten les barques que arriben a ajudar-nos, el refugi ens espera amb els braços oberts...

Obrim el programa amb una notícia d'última hora que ens arriba de l'illa de Lesbos. Aquesta matinada, tres barques han intentat arribar a la costa grega. Dues d'elles han aconseguit el seu objectiu, però la tercera, una embarcació sense motor que transportava un centenar de persones, s'ha enfonsat i una cinquantena de persones han perdut la vida ofegades i arrossegades pel mar. Els equips de rescat no han pogut fer res per evitar el desenllaç final. Entre les víctimes mortals es troben més d'una vintena de menors. Els supervivents...

refugiat refugiada *m i f* [PO] [SO] [LC] Persona que, havent hagut d'abandonar la seva terra per motius polítics o a causa de castàstrofes naturals o d'una guerra, ~~ha estat acollida en un país que no és el seu~~, sense poder gaudir dels mateixos drets que els autòctons.